COLUMN JOYCE HAHN

Nachtmerries

‘Sander is voor de derde keer niet op de afspraak gekomen’, klaag ik gefrustreerd tegen mijn collega. ‘Wordt het niet tijd om met hem te stoppen?’, vraagt ze. Ergens heeft ze gelijk. Sander is inmiddels achttien en hulpverlening wil hij niet meer. Na verblijf in allerlei instellingen was het de bedoeling dat hij begeleid zou gaan wonen. Daar was ons jeugdteam voor ingeschakeld. Vlak na zijn achttiende verjaardag stond hij ineens bij zijn ouders op de stoep. *No way* dat Sander nog terug zou gaan naar de instelling waar hij woonde. Aan begeleid wonen ging hij al helemaal niet meewerken. Sterker nog: Sander wilde helemaal geen hulpverlening meer.

Eerst had ik nog regelmatig contact met hem. Ik had het gevoel dat hij mij was gaan vertrouwen. Hij vertelde me over hoe hij het leven in instellingen had ervaren. Hij voelde zich in de steek gelaten door zijn ouders toen hij bij hen weg moest. ‘Ze vonden me onhandelbaar, ik luisterde niet naar ze en schreeuwde veel, maar zij schreeuwden net zo goed.’ Het wonen op groepen had hem kapot gemaakt, zei hij. ‘Niemand zag mij.’ Bij zijn ouders kan hij nu slechts tijdelijk terecht. Logisch dat hij het vertrouwen in volwassenen kwijt is. Midden in de nacht wordt hij badend in het zweet wakker van de nachtmerries over wat hij heeft meegemaakt.

‘Joyce, komt het ooit nog goed met mij?’, vroeg hij me nadat hij me daarover had verteld. Ik moest even slikken en kon mijn tranen bijna niet meer tegenhouden. Heel even stond Sander open voor traumabehandeling. Maar zo plotseling als hij die opening bood, sloot hij de deur ook weer. Bij de intake kwam hij niet opdagen.

Nu krijg ik amper contact met hem. Ik vind het vreselijk. Ik wil zijn leven zo graag een beetje beter maken. Maar het lukt echt niet. Mijn collega’s proberen me te troosten: ‘Je hebt gedaan wat je kon, Joyce.’ Ze bedoelen het lief, maar vandaag helpen deze opbeurende woorden niet. Het is me gewoon niet gelukt om Sander te helpen, en dat is balen. ●

Joyce Hahn werkt in het jeugdteam Oostzaan/Wormerland vanuit Spirit jeugd- en opvoedhulp.

werknemers. Youké steekt veel tijd in gerichte werving en selectie. Zo benaderen we studentenverenigingen die zich richten op homoseksuele jongeren en studenten met niet-Nederlandse etnische achtergronden. Daarnaast werken we samen met migrantenorganisaties.’

In welke functies werken de mannen in jullie organisatie vooral?

‘Jonge, islamitische mannen draaien bij ons de nachtdiensten in de 24-uurszorg – daar is door ziekteverzuim personeelsgebrek. Natuurlijk streven we ernaar om hen ook in andere lagen van de organisatie te plaatsen. Maar er zijn hier niet zoveel managementfuncties en de doorstroming op deze plekken is niet zo hoog.’

Hoe word je je bewust van je vooroordelen tijdens sollicitaties?

‘Teamhoofden moeten onderbouwen waarom ze mensen hebben afgewezen voor een functie. Zo krijgen we inzicht in selectiemechanismen, en dat biedt kansen om die te doorbreken. Automatisch kies je voor een kandidaat die op je lijkt. Maar moet iemand op je lijken om goed werk te leveren? Ik zou weleens een advertentie willen plaatsen met de tekst: “Wij zoeken iemand die niet in ons team past”. Wellicht reageren mannen, minderheden en LHBT’ers dan sneller. Ik maak zelf deel uit van een raad van advies bij een andere instelling. De directeur wees een mannelijke kandidaat af die het Nederlands niet perfect beheerste. Dus vroeg ik in hoeverre een perfecte taalbeheersing noodzakelijk is om goede hulp te bieden. Daarop bood de directeur deze hulpverlener, die veel ervaring had met probleemjongeren, toch een kans.’

Is het lastig om iemand aan te nemen die niet op je lijkt?

‘Ja, ook ik vind dat soms lastig. Zo solliciteerde er bij ons een man die niet meteen een positieve reactie bij me opriep. Zijn papieren waren dik in orde, maar ik twijfelde. Dus vroeg ik twee collega’s of zij met hem wilden praten. Zij waren wel positief en dus nam ik hem aan. Gelukkig, want hij blijkt van toegevoegde waarde.’ ●

Zie ook het coververhaal vanaf pagina 10 over het diversiteitsbeleid van de elf grote jeugdzorginstellingen in Nederland.